

CATHERINE & KATHERINE
DOYLE WEBBER

TWIN CROWNS

Vertaling De Vertaalzusjes

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © Katherine Webber and Catherine Doyle 2022
Oorspronkelijke titel: *Twin Crowns*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: De Vertaalzusjes
Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd 2022
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagillustratie: © Charlie Bowater 2022
Kaart: © Leo Hartas 2022
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0989 6
ISBN 978 94 027 6456 7 (e-book)
NUR 285
Eerste druk mei 2022

Originele uitgave verschenen bij Electric Monkey/Farshore, imprint van HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Wren

De gouden poort van het paleis van Anadawn glinsterde in de ondergaande zon; elke punt was zo scherp als een dolk. Van de aanblik alleen al werd Wren Greenrock misselijk. Zelfs van een afstandje zag ze al dat ze hoger waren dan ze had gedacht. Hun zware kettingen rinkelden zachtjes in de wind.

Ze ging op haar hurken zitten aan de rand van het bos dat het paleisterrein omringde. Het was nog te licht om de beschutting van de bomen te verlaten: ze zou tot het vallen van de avond moeten wachten om dichterbij te kunnen komen. Onder haar voeten knapte een takje en Wren kromp ineen.

‘Voorzichtig,’ siste een stem achter haar. Shen Lo verscheen naast haar. Hij was volledig in het zwart gekleed. Zijn gezicht was half bedekt en hij was zo snel en geruisloos als een adder. ‘Altijd naar je voeten blijven kijken, Greenrock. Onthoud wat ik je heb geleerd.’

‘Als ik naar mijn voeten blijf kijken, hoe moet ik dan al die enge paleiswachters tellen die ons in mootjes hakken zodra ze ons zien, Shen?’

Shens donkere ogen volgden de bewakers. Alleen in de lagere binnentuin stonden er al twaalf, en dan nog zes bij de poorten. Ze waren allemaal gekleed in nette groene uniformen, hun zwaarden vastgemaakt aan hun heupen. ‘Ik kan ze wel aan.’

Wren blies haar adem uit. ‘We willen juist géén aandacht trekken bij binnenkomst, dus ik laat liever niet achttien lijken achter.’

‘Wat dacht je dan van een afleidingsmanoeuvre? We kunnen een wapiti vangen en loslaten in de binnentuin.’

Wren keek hem van opzij aan. ‘Waarom heb ik jou ook alweer meegenomen?’

‘Omdat dat moest van je oma,’ zei Shen voldaan. ‘En zonder mij was je nooit door de woestijn gekomen.’

Afwezig klopte Wren het zand uit haar tuniek. Ze was blij dat ze van die schroeiend hete woestijnzon af was, ook al moest ze nog aan haar taak beginnen. Ze haalde diep adem in de frisse lucht en probeerde de zenuwen in haar buik tot bedaren te brengen.

In haar gedachten zag ze haar oma, Banba, stevig en zelfverzekerd staan op de westkust van Eana. Haar sterke handen knepen in Wrens schouders.

‘Als je het stenen hart van het paleis van Anadawn openbreekt en je rechtmatige plek inneemt op de troon, zal de wind je naam door heel Eana dragen. Moge de moed van de heksen je begeleiden, mijn vogeltje.’

Wren keek naar het bovenste raam in de oostelijke toren van Anadawn en probeerde een fractie van die moed weer op te roepen. Maar ze voelde alleen haar hart, dat als een kolibrie in haar borst fladderde.

‘Ziet het er al uit als thuis?’ vroeg Shen.

Ze schudde somber haar hoofd. ‘Het ziet eruit als een fort.’

‘Jij hebt altijd wel van een uitdaging gehouden, toch?’

‘Ik begin het gevoel te krijgen dat dit misschien te heftig voor me is,’ zei Wren ongemakkelijk. Maar Banba had dit plan bedacht en ze wisten allebei dat Wren het moest uitvoeren.

Shen liet zich naar de grond zakken en leunde tegen een boom. ‘Als het avond wordt, gaan we naar het zuiden in de richting van de rivier en banen we ons een weg door het riet. De muren zijn daar ouder, dus kunnen we makkelijker omhoogklimmen. We glijpen tussen de patrouilles door.’

Wrens hand bewoog naar de buidel om haar middel. Haar oma had hem aan haar gegeven op de ochtend van hun vertrek uit Ortha, en had hem als een talisman in Wrens hand geduwd. *‘Hou je magie nabij, maar uit het zicht. In Anadawn worden mogelijke heksen eerst geëxecuteerd en pas later ondervraagd.’*

‘Ik kan de bewakers betoveren,’ zei Wren vol zelfvertrouwen. ‘Mijn slaapspreuken zijn nu razendsnel.’

‘Weet ik,’ zei Shen. ‘Vergeet niet op wie je die geoefend hebt.’

Wren strekte haar benen en leunde tegen zijn schouder. Omringd door het gekwetter van de starcrest-vogels luisterden ze naar de verre geluiden van het paleisleven, zagen ze bedienden heen en weer lopen en bewakers met gestrekte ruggen op hun plekken staan, terwijl het laatste beetje zonlicht met koraalkleurige penseelstreken wegsmolte in de lucht.

Wrens blik rustte op een marmeren standbeeld dat in het midden van een prachtige rozentuin stond. Ze grinnikte. Het was de beroemde Beschermers van Eana, een obsessieve, zeer ambitieuze man die deze kust duizend jaar geleden was binnengevallen met als enige doel het uitroeien van elk laatste beetje magie. De Beschermers had een brute oorlog gevoerd die maar weinigen hadden overleefd. Hij was erin geslaagd om Ortha Starcrest, de laatste heksenkoninkin van Eana, af te zetten en het koninkrijk over te nemen. En hoewel hij er niet in was geslaagd om alle heksen uit te roeien – want hoe haal je het kloppende hart uit een koninkrijk? – werd de Beschermers tot op de dag van vandaag vereerd. En zijn haat tegen heksen was nog springlevend bij de bevolking.

Shen keek dezelfde kant op. ‘Wat ga je met dat afgrijselijke standbeeld doen als je de koninkin bent?’ vroeg hij. ‘Ga je het verpulveren? Vervang je het door een standbeeld van mij?’

‘Ik breek het in kleine stukjes,’ zei Wren. ‘En dan dwing ik de opdrachtgever van dat lelijke ding om het op te eten. Hapje voor hapje.’

Ineens zag ze iemand bij de rozen lopen. Het was een meisje dat ongeveer net zo oud was als Wren. Haar donkere haar viel in losse

krullen tot haar middel en ze droeg een chique roze jurk met een uitlopende rok. Haar sierlijke kin wees naar de lucht, alsof ze diep in gedachten was.

Zonder erbij na te denken ging Wren staan.

Shen trok aan het uiteinde van haar mantel. 'Bukken!'

Ze wees naar het hekwerk in de verte. 'Zie je dat meisje?'

Shen kneep zijn ogen samen. 'Ja, hoezo?'

'Zij is het. Dat is mijn zus.' Wren voelde een vreemde spanning in haar hart, alsof er een draad werd strakgetrokken. Eén gekmakende seconde lang wilde ze naar de gouden poorten rennen. 'Dat is Rose.'

Shen ging langzaam staan. 'Prinses Rose in haar rozentuin,' zei hij, zachtjes grinnikend. 'Hoe duidelijk wil je het hebben? Bovendien lijkt ze als twee druppels water op je.'

Wren was zo aan het staren dat ze vergat om te knipperen. Ze had altijd geweten dat ze een tweelingzus had aan de andere kant van de wereld, maar nu ze haar in het echt zag, stond ze voor het eerst in haar leven met haar mond vol tanden.

Shen draaide zich naar haar toe. 'Je gaat me toch niet vertellen dat je twijfelt aan het plan?'

In haar gedachten zag Wren de gezichtsuitdrukking van haar oma verharden. '*Als je in Anadawn aankomt, laat je hart dan in het bos achter. Eén zwak moment zal ons allemaal te gronde richten.*'

Ze klemde haar kaken op elkaar, haar blik nog steeds op Rose gericht. 'Nooit.'

HOOFDSTUK 2

Rose

Prinses Rose Valhart was het wel gewend om in de gaten te worden gehouden.

De paleiswachters waren nooit ver weg, de gouden knopen op hun uniformen glinsterden in het zonlicht. De bedienden hielden haar al net zo nauwlettend in de gaten en wisten vaak al wat ze nodig had nog voordat ze erom kon vragen. En dan had je Chapman nog, de paleisopzichter, die altijd als een motje om haar heen fladderde. Hij wist op elk moment van de dag waar ze was en zorgde dat Rose nooit te laat kwam, ook al had ze de neiging om te treuzelen en te dagdromen.

Haar onderdanen hielden haar natuurlijk ook in de gaten. Die paar keer dat ze naar de hoofdstad Eshlinn reisde, stonden ze met zijn allen op straat om een glimp van haar op te vangen. Ze was immers hun geliefde prinses, zo mooi als de bloem waar ze naar was vernoemd en net zo lief en puur als zijn geur.

Of nou ja, Rose dacht dat ze zo over haar dachten. Ze mocht absoluut niet met hen praten en kon alleen vanaf een afstandje knippen met haar wimpers en wuiven met haar handen. Maar dat zou allemaal veranderen als ze koningin werd. Ze was vastbesloten om de verre landen van haar uitgestrekte koninkrijk te bezoeken en de inwoners te ontmoeten. Om met hen te praten en hen te leren kennen... Zodat zij ook haar konden leren kennen.

Soms zou Rose zweren dat zelfs de vogels in de lucht haar veel te nauwlettend in de gaten hielden. Maar ja, ze had altijd al een levendige fantasie gehad. Chapman gaf Celeste, de beste vriendin van Rose, daar de schuld van. Ze vertelden elkaar het liefst gekke verhaaltjes, het ene nog waanzinniger dan het andere, totdat ze lagen te huilen van het lachen. Soms schreven ze hun diepste verlangens op een stuk perkament, verbrandden het bij kaarslicht en stuurden zo de as van hun wensen de nacht in.

Rose wenste altijd liefde, terwijl Celeste voor avontuur koos. Soms vroeg Rose zich af of ze allebei zou kunnen hebben. Maar een leven vol avontuur paste niet bij een koningin. Ze zou het moeten doen met de spanning van haar dagdromen en de wilde schoonheid van de tuinen. Ze glimlachte terwijl ze een roze roos uit het bloembed vastpakte en netjes afknipte bij de stam. Ze wilde er nog een pakken... maar toen bleef ze stokstijf staan.

Ineens had ze het verontrustende gevoel dat iemand haar in de gaten hield. Een nieuw iemand. Ze stak haar kin in de lucht en probeerde om voorbij de bewakers bij de gouden poorten naar het schaduwrijke bos in de verte te kijken, waar de ondergaande zon het bladerdek in vuur en vlam had gezet.

Ze voelde een pijscheut in haar borst en duwde haar handpalm ertegenaan. Had ze vanmiddag te veel suikerbroodjes gegeten? Of misschien was ze gewoon zenuwachtig. Haar kroning kwam eraan en ze had behoorlijk veel aan haar hoofd.

‘Rose!’ Een bekende stem doorbrak de stilte in de tuin en ze schrok. ‘Wat doe jij hier nou helemaal alleen?’

Niemand hield Rose nauwlettender in de gaten dan de Koningsadem. Willem Rathborne, de man die haar leven had gered toen ze pas een paar minuten oud was, was al bijna achttien jaar haar voogd en had daar duidelijk wat grijze haren aan overgehouden. Hij liep met een chagrijnige blik op haar af. Zijn frons was zo diep dat hij meteen nog een stuk ouder leek.

Rose maakte instinctief een perfecte buiging en haar roze jurk

bewoog gracieus met haar mee. ‘Ik was wat verse bloemen aan het plukken voor in mijn slaapkamer.’

Willems zucht maakte een fluitend geluid in zijn neus. ‘Dat is een klusje voor de bedienden. Je moet hier niet in het donker rondlopen.’

Rose lachte zachtjes om hem gerust te stellen. ‘De zon is nog lang niet onder. En het is niet alsof ik door de straten van Eshlinn huppel. Ik ben hartstikke veilig in mijn tuin.’

Willem was de enige vaderfiguur in haar leven, maar toch was er altijd al een afstand tussen hen geweest. Haar hele leven lang had Rose verlangd naar zijn goedkeuring en juist nu wilde ze hem laten zien dat ze klaar was om koningin te worden. Dat het koninkrijk, en daarmee de toekomst, aan haar kon worden toevertrouwd.

Ze pakte nog een bloem vast. ‘U maakt zich te veel zorgen, lieve Willem.’

De Koningsadem keek haar streng aan. ‘Hoe vaak moet ik je nog vertellen dat je niet zo moet dagdromen, Rose? Je moet altijd alert zijn. Het gevaar schuilt –’

‘– overal, en niemand is te vertrouwen,’ maakte Rose zijn zin voor hem af. Ze zuchtte. Willem was zijn hele leven al obsessief bezig met haar veiligheid, maar nu haar kroning voor de deur stond, was hij echt paranoïde geworden.

Ze herinnerde zichzelf eraan dat hij zich alleen maar zoveel zorgen om haar maakte omdat hij zoveel om haar gaf. Zachtjes legde ze haar hand op zijn arm. ‘Willem, u weet dat Anadawn niets kan gebeuren zolang de Grote Beschermmer over ons waakt.’

Ze stonden immers onder zijn standbeeld. De marmeren ogen van de nobele voorouder van Rose keken beschermend naar het paleis. Naar haar. Stiekem had Rose het standbeeld altijd een beetje overdreven gevonden. Het blokkeerde het licht in haar tuin en de rozen die in zijn schaduw groeiden, werden nooit zo groot als de andere, maar alsnog had ze het standbeeld graag in de buurt. Het herinnerde haar eraan dat ze gezegend was, dat...

‘Kom. Nu.’ Willem pakte haar pols stevig vast. ‘Ik laat wel bloemen naar je kamer sturen.’

Rose treurde toen ze achter hem aan liep, weg van de warme avondlucht en alle gedachten aan romantiek en avontuur, terug naar de verreikende schaduwen van het paleis.

Als ik koningin ben, wordt alles beter, beloofde ze zichzelf, terwijl ze de spiraalvormige trap van haar toren beklom. Als ik wil, blijf ik de hele nacht dansen en niemand zal me vertellen wat ik moet doen.

Ze glimlachte naar de bewaker in het trappenhuis en duwde de deur naar haar slaapkamer open. Pas toen ze het bloed op de deurknop zag, besepte ze dat ze haar vingers had opengehaald aan de doornen.

HOOFDSTUK 3

Wren

Er was geen enkele ster zichtbaar in de lucht boven het witte paleis en Wren was niet op haar gemak. Het was allang middernacht geweest en de wind was ijskoud. Ze trok haar mantel wat strakker om zich heen. ‘Ik heb zo’n onheilspellend gevoel.’

‘Joh, je meent het,’ fluisterde Shen vanuit het donker. ‘We staan op het punt om in te breken in het paleis.’

Wren keek haar vriend vernietigend aan. ‘Ik bedoel in het algemeen, Shen.’

‘Dit is het makkelijke deel,’ herinnerde hij haar. Ze hadden de zuidelijke muur al beklommen en twee bewakers die bezig waren met hun patrouilles in slaap getoverd. Alleen de oostelijke toren was nog over en torende als een scheve tand in het donker boven hen uit. ‘Gewoon handje voor handje, voetje voor voetje.’

‘Jij mag dan geen last hebben van de zwaartekracht, Shen Lo, maar de rest van de wereld wel.’

Shen glimlachte sluw zijn tanden bloot in het maanlicht. ‘Ga maar. Ik kom wel achter je aan.’

‘Vang je me op als ik val?’

‘Nee, maar ik zwaai wel naar je als je langs me zoeft.’

‘Wat een heer ben je toch.’ Wren duwde haar handpalmen tegen de stenen muur aan. Er zaten subtiele groeven in de stenen. Ze waren net groot genoeg zodat ze haar met eelt bedekte vingers

in de gaten kon duwen om zichzelf op te trekken. Ze hield haar lichaam strak tegen de toren. Haar mantel zweefde achter haar en de sluiting drukte tegen haar keel.

‘Concentreer je, mijn kleine Wren,’ klonk de stem van haar oma in haar hoofd. *‘Als je eenmaal binnen de paleispoorten bent, mag je geen enkele fout meer maken.’*

Wrens adem vormde dunne, kleine wolkjes in de lucht. Haar buidel tikte zachtjes tegen haar heup, alsof hij haar eraan wilde herinneren dat hij er nog hing. Al snel droop het zweet van haar gezicht en ontstond er een natte plek onder de kraag van haar shirt. Haar vingers begonnen pijn te doen en de spieren in haar benen protesteerden hevig terwijl ze als een kever tegen de toren opklom. Handje voor handje, voetje voor voetje.

Achter haar klom Shen als een schaduw in het donker.

Het torenraam kwam langzaam maar zeker in zicht. Het keek als een glazig oog over de Zilver tong-rivier uit. Het raam stond een paar centimeter open om de koele avondlucht, en de bandieten die vanavond tegen de muren opklommen, te verwelkomen.

Wren strekte zich uit om de haak vast te pakken. Het raam zwaaide piepend open terwijl ze zich optrok op de smalle vensterbank. Ze weerstond de verleiding om over haar schouder naar Shen te grijnzen en glipte stilletjes de kamer binnen. Wederom had ze het gewonnen van de zwaartekracht.

Het maanlicht ging met haar mee en viel in parelmoeren banen in de slaapkamer.

Wren pakte de dolk uit haar laars en hield één hand op het touwtje van haar buidel, klaar voor een confrontatie met de paleiswachter die waarschijnlijk in het trappenhuis buiten de deur stond. Toen de stilte aanhield, stond ze zichzelf toe om te ontspannen. De slaapkamer was nog mooier dan ze had verwacht. Aan de ivoren muren hingen tapijten met franjes aan de onderkanten en gouden kasten blonken als geesten in de duisternis.

Het tapijt absorbeerde het geluid van haar voetstappen terwijl ze rondsloop.

Ze zag haar eigen spookachtige reflectie in een spiegel en schrok zich bijna kapot. Haar vlecht begon los te raken en de losse haren pluisten om haar gezicht, waar hardnekkige vlekken van vuil en zand zich de afgelopen twee dagen hadden opgehoopt. Ze zag eruit alsof ze aan haar voeten door de woestijn was gesleurd en daarna in een moeras was gedoopt.

Een vaas verse rozen dompelde de kamer onder in een misselijkmakende zoete geur. Wren trok haar neus op. Getver. De bedwelvende geur leek totaal niet op die van de wilde heide van Ortha en het doordringende aroma van zeewier dat werd achtergelaten door de oceaan. Ze zou eraan moeten wennen.

Het plotselinge geritsel van zijde trok haar aandacht naar het grote hemelbed midden in de kamer. Het bedgordijn bewoog als mist in het briesje en onthulde de kroonprinses van Eana.

Prinses Rose Valhart was zo mooi als een schilderij en zo rustig en lief als een slapende kat.

'Rose heeft nooit gevaar gekend,' klonk de stem van Wrens oma in haar hoofd. *'Ze zal je niet zien aankomen.'*

Wren hing boven de slapende prinses en probeerde het woeste gebonk van haar hart te negeren. Ze werd nog meer door haar aangetrokken, alsof een vuist zich om haar hart sloot. 'Hallo, zus,' fluisterde ze. 'Eindelijk ontmoeten we elkaar.'

Rose glimlachte in haar slaap. Haar kastanjebruine haar lag als een halo om haar hoofd heen. Haar bleke huid leek wel op te lichten in het maanlicht en ze had geen sproetjes op haar wangen. Hoewel hun gezichten identiek waren, was het wel duidelijk dat Rose nooit was blootgesteld aan de verzengende woestijnzoon of de ijzige zweepslagen van de zeewind.

Sommige mensen hebben altijd mazzel.

Er viel een schaduw over het bed.

'Je staat in mijn licht, Shen,' fluisterde Wren.

‘Ik probeer je niet te storen.’ Shen zat op zijn hurken in het raamkozijn. ‘Voor als je misschien, je weet wel, iets van...’ Hij schraapte zijn keel. ‘Een emotie voelt.’

Wren snoof. ‘Doe niet zo belachelijk.’

‘Rustig maar, ik zal het niet tegen je oma zeggen.’ Hij zwaaide zijn benen naar binnen en gleeed geruisloos de kamer in. ‘Je kunt jezelf zijn bij mij.’

Tijdens het klimmen waren er plukken zwart haar uit het leren koord op zijn voorhoofd gevallen. Verder zag hij er nog bijzonder fris en fruitig uit.

Wren bekeek hem even van top tot teen. ‘Heb je het überhaupt wel warm gekregen van die beklimming?’

‘Natuurlijk niet.’

Ze zorgde dat ze zachtjes praatte. ‘Nou... Wat vind je ervan?’

‘Ze slaapt stukken mooier dan jij. Jij ligt altijd vreselijk te kwijlen.’

Wren sloeg hem op zijn arm.

Hij kauwde op de binnenkant van zijn wang in een poging een glimlach te verbergen. ‘Jij hebt meer sproetjes. En haar haar is donkerder dan dat van jou.’

Fronsend bewoog Wren haar hand boven haar vlecht.

‘Ze is vast een stuk liever dan jij.’

‘Ik gooi je zo weer uit dat raam, Shen.’

Rose zuchtte terwijl ze zich omdraaide. Haar ogen knepen even samen. Nu ze zo dichtbij was, voelde Wren de intense behoefte om haar zus aan te kijken. Zou Rose haar herkennen? Zou ze schreeuwen? Zou ze...

‘Wren!’ siste Shen. ‘Gebruik die verdomde spreuk!’

Rose mompelde in haar slaap. ‘Celeste?’

De paniek gierde door Wrens lichaam. Ze pakte een handjevol Ortha-zand uit haar buidel en opende haar handpalm. De betovering kwam samen in haar vingers. De woorden rolden over haar lippen, snel en losjes. ‘*Van aarde tot stof, door het duister overmand, stuur de prinses snel naar dromenland!*’

De ogen van Rose schoten open.

Wrens hart sloeg een paar slagen over toen ze het zand van haar handpalm blies. De korrels zweefden als gouden vuurvliegjes voordat ze spoorloos verdwenen, net als de geschrokken ademhaling van de prinses. Haar ogen werden zwaar en ze viel bewusteloos op haar kussen.

Wren trok het touwtje van haar buidel strak. Haar vingers trilden. Ze duwde ze in haar handpalm. Het was onbezonnen, dat moment van aarzeling. Wren wist immers donders goed wat ze zou vinden in de oostelijke toren. Ze had altijd al geweten dat ze een tweelingzus had. Ze was per slot van rekening haar hele leven getraind om haar leven te stelen, maar nu ze Rose hier zag liggen, zo dichtbij en warm en vol leven, werd ze ineens vervuld met... nou, een emotie.

‘Zag je haar ogen?’ fluisterde ze.

‘Zo groen als smaragden.’ Shens ogen glinsterden te fel in het maanlicht. Hij keek naar haar zoals hij wel vaker deed, alsof hij de bewegingen van haar ziel op de voet wilde volgen. ‘Gaat het wel?’

‘Prima.’ Wren glimlachte zwakjes. ‘We moeten opschieten. Geef me het touw.’ Ze begon het te ontwarren. ‘Ik maak het wel vast.’

‘Top,’ zei Shen, terwijl hij het bedgordijn opzijduwde. ‘Dan ontvoer ik je zus wel.’

Wren maakte het touw vast aan de dichtstbijzijnde poot van het bed en gooide het uit het raam. Toen ze zich omdraaide, stond Shen midden in de kamer met de prinses over zijn schouder. Opvallend geruisloos klom hij in het kozijn. Het touw stond strak terwijl hij zichzelf van de witte toren liet zakken. Het donkere haar van Rose hing als zeewier over zijn rug.

‘Wacht!’ siste Wren. Ze maakte haar mantel los en gooide hem uit het raam. ‘Die nachtjapon van haar is veel te koud voor in de woestijn.’

Shen ving de mantel bij de sluiting, zonder ook maar even te wiebelen. ‘En ik maar denken dat jij de kwaadaardige tweelingzus was.’

Wren stak haar tong uit. ‘Ik hoop dat ze je het leven zuur maakt.’

‘Succes, Wren. Ik zie je op de troon.’ Shen knipoogde naar haar terwijl hij zich in de duisternis liet zakken. Alleen de echo van zijn woorden bleef achter.

Wren kwam snel in actie. Ze rolde het touw op en verstopte het onder een stapel linnengoed in het nachtkastje. Ze deed haar klimkleding uit, maakte een prop van haar modderige broek en losse shirt en gooide ze in een hoopje onder het bed. Haar dolk verstopte ze onder haar kussen.

Ze vond een blauwe nachtjapon in een ladekast en deed hem aan, genietend van het gevoel van de zijde tegen haar huid. Hij was wat groot rond haar middel en de bandjes lagen los op haar smalle schouders, maar hij was schoon en fenomenaal zacht.

Wren grijnsde. Tegen de tijd dat het weer vollemaan was, volgende maand, zou ze alle luxe hebben die ze maar wilde. Het enige wat ze moest doen, was onopgemerkt blijven tot haar achttiende verjaardag: de dag van de langverwachte kroning van Rose. En dan zou zij de koningin zijn, de alleenheerser van het eiland Eana. Vrij om het af te breken en opnieuw op te bouwen, precies zoals zij het wilde.

Precies zoals het ooit was.

Als ze koningin was, zou Wren eindelijk wraak kunnen nemen op de Koningsadem, de man wiens uitzinnige toewijding aan de Beschermers had geleid tot de moord op haar eigen ouders achttien jaar geleden. Alleen al bij de aanblik van Willem Rathborne eerder in de rozentuin hadden Wrens vingers gejeukt. Maar ze had geleerd om geduldig te zijn. Eerst zou ze de kroon opeisen en dan zou ze wraak kunnen nemen.

Ze ging aan het bureautje van Rose zitten en zocht tussen de eindeloze potjes geurige oliën en stinkende crèmes. Zoveel parfum voor één prinses! Wren maakte haar vlecht los terwijl ze in de spiegel keek en zag hoe haar ogen glinsterden als smaragden in het donker. Haar lippen waren schraal, ze had sproetjes van de

woestijnzon op haar huid en haar haar zat als een vogelnest op haar hoofd.

‘Hm,’ mompelde ze. ‘Dat past niet bij een prinses.’

Ze pakte wat zand uit haar buidel, sloot haar ogen en probeerde Rose voor zich te zien. Ze bewoog haar arm omhoog en sprak een spreuk uit in de stilte: *‘Van aarde tot stof, door gratie verlicht, geef me alsjeblieft mijn zus haar gezicht.’*

Het zand verdween voor het haar hoofd raakte. Wren genoot van de vederlichte aanraking van haar magie, het zachte, tintelende gevoel net onder haar huid. Ze keek toe hoe haar wangen begonnen te gloeien en haar bruine huid de sproetjes inruilde voor een zachtroze blosje. Haar haar werd dikker en de steeds donkerder wordende lokken werden langer en krulden tot haar middel.

Ze grijnsde naar de spiegel. ‘Dag, prinses.’

Wren draaide haar handen om en besloot het eelt op haar handen te houden. Het deed haar denken aan de stormachtige kliffen van Ortha en de heksen die daar stonden te wachten op een nieuwe wereld.

De wereld die Wrens oma hun had beloofd. Een windvlaag waaide naar binnen en gooide een parfumsflesje om, alsof hij was opgeroepen door haar gedachten aan Banba. Wren slaakte een gillette.

Er werd luid op de deur geklopt, gevolgd door de barse stem van een paleiswachter. ‘Gaat alles goed daar, prinses Rose?’

Wren vloekte zachtjes. ‘Alles is prima, bedankt,’ riep ze terug, hopend dat haar stem net zo klonk als die van haar zus. ‘Die vervelende wind ook! Ik wilde alleen wat frisse lucht.’

Ze rende naar het raam om het dicht te gooien, haar ogen gericht op de deurklink aan de andere kant van de kamer. Er viel een stilte, gevolgd door een langzame opluchting. Wren leunde tegen het glas.

‘Ik kan dit,’ zei ze tegen zichzelf. ‘Ik ben hiervoor geboren.’

Wren had zich haar hele leven voorbereid op de wissel. Onder het toeziend oog van haar oma had ze haar magie geperfectioneerd

op de stranden van Ortha, totdat ze snelle betoveringen als pijlen kon afvuren. Ze had urenlang leren sluipen en zelfverdedigings-technieken geoefend met Shen om aan te kunnen voelen wanneer ze moest aanvallen en wanneer ze geruisloos te werk moest gaan. Thea, Banba's vrouw, had Wren alles geleerd over de koninklijke etiquette. Wren was geen prinses, maar ze had zich wel zo leren gedragen. Hoe ze haar mond moest houden en haar gevloek voor zich moest houden, hoe ze zedig moest glimlachen en vrolijk moest huppelen, alsof ze zich nergens zorgen om hoefde te maken.

Hoe moeilijk kon het zijn om een meisje te spelen dat nog nooit buiten deze paleismuren was geweest?

Wren liet zich als een zeester op het hemelbed vallen, met haar gezicht naar beneden. Ze verstopte zich tussen de kussens en dompelde zich onder in de warmte die haar zus had achtergelaten. Als ze niet nog zo vol adrenaline zat van hun succesvolle wisseltruc, had ze dat misschien wat ongemakkelijk gevonden. Ze hoopte dat Shen veilig buiten was gekomen, dat de ziel van Ortha Starcrest hem veilig zou begeleiden naar hun thuis op de kliffen die de heksen naar haar hadden vernoemd.

Wren draaide zich op haar zij en gleeed met haar hand onder haar kussen. De dolk voelde koel aan; een geruststelling op deze vreemde plek. Met de dolk in haar hand viel ze al snel in slaap. Ze gaf zich over aan de duisternis en liet alle gedachten aan thuis achter zich.

Morgenochtend zou ze Rose Valhart zijn, erfgename van de troon van Eana.

Lief en puur en gevaarlijk.